

Bohoslužby ve Svébohově 9.července 2017

Mt 11,25-30

Milé sestry, milí bratři, Ježíšovo působení vyvolává mnoho otázek. To je naprosto v pořádku. Otázky a snad i pochybnosti patří k hledání cesty života, kterou Ježíš přišel člověku ukázat. Důležité je spíše to, kam svými otázkami člověk míří? Je možné se ptát, protože chceme najít dobrou cestu, chceme se někam dostat. Ale ptát se také můžeme, protože nechceme nikam moc dojít, chceme se spíše upevnit ve své vlastní pozici. Hledání odpovědí ně různé otázky související s Ježíšem tak může být i zavádějící. Místo k nalezení cesty života může vést k jejímu zastření, znehodnocení.

Když Ježíš přicházel, aby kázal a uzdravoval v mnoha městech a vesnicích, mnozí se ptali po původu jeho moci. A mnozí také původce této moci zkreslovali. Snažili se Ježíšovo působení zasadit do toho, co znali, v čem se pohybovali. Pro mnohé tímto rámcem byla slova Mojžíšova zákona. Odpovídá jeho jednání těmto slovům? Odpovídá jejich obsahu? Často šlo spíše o to, zda odpovídá tomu, jak těmto slovům rozumíme. Kladení otázek a hledání odpovědi pak nevede k cíli, ale stává se mlhou, ve které se Ježíšova cesta rozplývá. To neznamená, že by nebylo možné Ježíšova slova posuzovat slovy proroků a Zákona. Jde ale o to, z jakého důvodu tak člověk činí. Učitelé Zákona a farizeové se snažili Ježíše nachytat a usvědčit z toho, že není nikdo výjimečný. A různé argumenty jim k tomu nahrávaly. Ježíš sice přišel podle předpovědi proroků, ale nějak se nehodil do obrazu očekávaného Mesiáše. A tak mnozí seděli a bádali, aby náhodou neudělali nějakou chybu, aby si nebrali příliš mnoho naděje z jednání tohoto člověka.

Ježíš přišel zvěstovat Boží království. Učil v synagogách a uzdravoval. Nepřišel se dohadovat, nepřišel disputovat, ale přišel dosvědčit, jaký je Bůh. A zde jsou důležitá slova, která pronesl jako určité poděkování. Věci, o kterých mluví zůstaly skryty před moudrými a rozumnými, nejsou viditelné učeným a chytrým. Důležitá tato slova jsou z toho důvodu, že pochopení jeho jednání kladou zcela jiný základ než nějaké rozumové dobrání se pravdy o Bohu a jeho díle. Poznání Boha skrze Ježíše nestojí na poznání základu jeho existence, ale na přijetí jeho lásky. Něco takového se člověku otevírá právě tehdy, když nepřemýšlí moc nad tím, proč a jak to ten Ježíš dělá, ale nechá se vést k tomu, s jakým cílem takto koná. Poznání Boha se otevírá před

člověkem právě ve chvíli, kdy vidí jeho dílo a touží nad tím zpívat chvalozpěv. A neřeší moc proč tak chce učinit. Zkrátka něco ho oslovilo, něco se ho dotklo, a to stačilo k poznání, že Bůh je úžasný, je hoden lidské chvály. Zvláštnost a mimořádnost Ježíšova díla člověk poznává, když k němu přistupuje zcela prostě bez hledání nějakých záhad na pozadí, bez nutnosti přijít věcem na kloub.

Boží existence je tajemství. S tím nic moc nenaděláme. Je pravda, že tajemství nebudí vždycky důvěru. Bývá podezřelé. To může stát člověku v cestě, když chce dojít k Bohu blíž. Je ale také pravda, že jednou se to dozvíme, jak to s tou Boží existencí je. To má ale svůj čas. Mnohem důležitější než pochopení této hlubiny je pochopení Boží lásky. V Ježíšově zvěsti právě toto patří k samotnému základu. Tím nejdůležitějším je skutečnost, že Bůh člověka miluje a zve do svého království. Bez přijetí tohoto pozvání se ani v poznávání Boží osoby a existence nemůže člověk nikam moc pohnout. Bez přijetí Boží lásky se není možné k Bohu přiblížit a tím pádem ani není možné ho více poznat. Tajemnost Boží osoby tak není skutečnou překážkou v jeho poznávání. Vždyť mnohé se smíme dozvídat, když se setkáváme s jeho dílem. Ne při studiu různých prací o Bohu a jeho díle, ale v samotném setkání s tímto dílem, které Ježíš znova a znova naplňuje. Je to tedy až podezřele prosté, když chceme Boha znát. Stačí se obrátit k Ježíši a prosit o to, aby nám pomohl v jeho poznávání.

Jak už jsem se zmínil, Ježíšovo jednání klade mnoho otázek a člověk je v jakémsi nepokoji, pokud na ně nenajde uspokojivou odpověď. Tento zvláštní Ježíšův chvalozpěv je na mnohé otázky odpovědí možné ne zrovna uspokojivou, ale velice zajímavou. Upravuje směr našeho tázání, obrací otázky od Ježíše směrem k nám. Ježíšovo dílo je otevřeno maličkým a prostým. Člověk se tak musí stát maličkým a prostým, aby tomuto dílu porozuměl. Je to tedy výzva k přehodnocení svého jednání. Ježíš tu může připomínat dítě, které má někdy velice zajímavé odpovědi na naše otázky. Tak zajímavé a prosté, že nás to donutí se nad sebou samými zamyslet. Když se ptáme po Božím díle, dojdeme právě k tomuto místu. Sami nad sebou se musíme zamyslet. Sami u sebe přemýšlet nad tím, jaké je naše místo v tomto díle. A to je právě to, o čem jde. Učený a moudrý se většinou neptá, jak to souvisí s jeho životem. Chce odhalovat, dokazovat, poznávat to, co je kolem něj. Ale Ježíš vede k tomu, aby se člověk nezabýval poznáním toho, co je kolem něj, ale poznáním toho, co je v něm, jaký je, jak sám jedná. A porovnal to s tím, co vidí u Ježíše. Není třeba velikého vzdělání, aby člověk poznal, že se to docela dost liší. A není třeba nic extra znát, aby člověk poznal, že odstranit rozdíl může jen tehdy, když se od Ježíše bude učit. Ne tedy, když sám na vlastní pěst bude schopen pochopit princip světa, princip hříchu, ale když se doptá Ježíše, jak to je kudy z toho všeho ven.

Možnost poznat a přijmout Ježíše je otevřena každému člověku. Nejsou zde žádné podmínky

třeba v tom, že by člověk musel projít jakýmsi vstupním testem, musel cokoliv dalšího studovat, aby mohl vyznat svoji víru. To je veliká milost, i když ne samozřejmost. To si můžeme uvědomit, když se podíváme do vlastních dějin. Slavili jsme svátky významných svědků Ježíšova díla, Cyrila s Metodějem a Jana Husa. I na jejich díle vidíme jakýsi zlom, který měl naplnit toto Ježíšovo slovo. Vždyť kázání v nesrozumitelném jazyce, oslava Boha cizími slovy, to umocňovalo v člověku pocit, že Bůh je někdo nedostižitelný, někdo, kdo je dobře přístupný jen tomu, kdo studuje a je vyučen ve způsobu služby, osvojí si záhadný jazyk, kterým se o Božích skutcích mluví.

Je s podivem, kolik je to stálo sil, kolik disputací a dohadování, aby něco tak samozřejmého mohlo fungovat, aby věci, které Ježíš člověku přináší, byly odkryty prostým a maličkým.

Dalo by se říct, že je to zvláštní, kolik toho bylo třeba, aby lidé mohli pochopit Boží dílo, kolik disputací proběhlo, aby se obhájila jeho pravdivost. A pak někdy stačila jedna skupina lidí, kteří sice neměli školy, ale stačilo jim číst spolu v Bibli, slyšet tak Ježíšova slova, slyšet, co konal, a dospěli k závěru, jak důležitý Ježíš pro jejich život je, poznali velice snadno to nejdůležitější.

Vzdělání je důležitá věc. Je dobré znát a vědět. Je dobré mít Boží dílo zasazené do určitých souvislostí. Ale nic se nemá přehánět. Tím nejdůležitějším v lidském životě je Boží slovo, které ukazuje k jeho dílu. Toto slovo je pochopitelné a tím i srozumitelné bez nějakých dalších velkých spekulací a znalostí. V tom je totiž ta genialita Ježíšova díla. Jak se říká, kulisy se stále mění, ale příběh zůstává. A zůstává i to, k čemu ten příběh vede. A tak si můžeme říct, že není jistě na škodu pohovořit, jak je to s těmi podstatami v Ježíšově osobě, jsou dvě, nebo jen jedna? A jak je to s tím Duchem svatým? Vychází jen z Otce nebo i ze Syna? Dá se o tom krásně hovořit, ale to podstatné je jinde. Ať je to s podstatami Ježíšovy osoby jakkoliv, důležité je, aby člověk jeho slovu věřil, protože není spasen tím, jaké je Ježíš podstaty, ale tím, že uvěřil jeho pozvání, uvěřil jeho kázání a obrátil své srdce k Bohu. A stejně tak s Duchem svatým. Najít odpověď na to, jestli vychází jen z otce nebo z obou je celkem k ničemu, pokud tohoto Ducha člověk nepřijme a nenechá se jím vést.

Smíme se tedy radovat z toho, jak úžasné je Boží dílo. Dokáže nás vést ke spáse, i když mu třeba tolik nerozumíme, i když mnohé věci nechápeme. Nejsme totiž spaseni tím, že jsme Boha pochopili, ale tím, že jsme mu uvěřili, že jsme mimo jiné uvěřili třeba tomu, že Bůh velice dobře chápe nás, rozumí nám, našemu životu. A proto náš život může změnit, může ho naplnit, dát mu smysluplný směr. Možná je to tedy až podezřele jednoduché, ale skutečně není třeba víc, než pokleknout před Ježíšem a prosit za jeho Ducha, který nám ukáže vše ostatní. Mimo jiné nám ukáže, že Boží moc přesahuje naši zkušenost i moudrost. Proto je lepší spoléhat více na Boha než na tuto svoji moudrost. Zejména tehdy, když se stáváme svědky jeho díla a máme ho přinést našemu světu. Možná si v něm mnozí potrpí na hlubokých a učených slovech. Nakonec ale i oni poznají, že cestu život člověk nalézá, když sestoupí ze svých výšin učenosti a moudrosti a stane se malým dítětem, které v důvěře uchopí Otcovu ruku a nechá se jí vést. Vždyť on sám pro nás sestoupil ze svých nebeských výšin, abychom mu mohli porozumět. Sklonil se k nám, stal se jedním z nás. Proto ho nejlépe poznáme, když ho jako jednoho z nás budeme také hledat. Ne v hlubinách či výšinách, ale v díle, které koná v našem světě.

Pane Ježíši, svou láskou nás provázíš, svou milostí osvobozuješ. Dáváš nám svého Ducha moudrosti, abychom poznávali tvé cesty. Prosíme dej, ať tě smíme nalézat ve tvém slově, ve své pokoře a prostotě.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }